

בס"ד

שיחת נעילת החג - שבועות תשפ"ה

ממורינו הגאון הגדול רבי עזריאל אויערבאך שליט"א

"אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו..." "וקידשתנו במצוותיך וקרבתנו מלכנו לעבודתך", "חביבין ישראל שנתן להם כלי חמדה". "חיבה יתרה נודעת להם שנתן להם כלי חמדה, (אבות ג' י"ד), זכינו לחביבות מיוחדת אצל הקב"ה ובגלל אותה חביבות נתן לנו את התורה, כמו שאומרים באהבת עולם "בית ישראל עמך אהבת", ואיפה רואים את זה, -- תורה ומצוות חוקים ומשפטים אותנו למדת.

ידועה קושית המג"א (תצ"ד) למה נקרא חג השבועות יום מתן תורתנו הרי אנו עושים חג בו' סיון, ונתינת התורה היתה בז'. ועיי"ש.

במתן תורה יש ב' חלקים, יש מתן תורה מצד הנותן, ויש קבלת התורה מצד המקבל. והביאור הוא. כתוב בפסוק 'בהוציאך את העם תעבדון את האלקים על ההר הזה' - לכלל ישראל יש עבודה גדולה להביא את עצמם למדרגה גדולה לקבלת התורה, וכמו שהזכרנו כ"פ מהמהרש"א שהיו צריכים להתעלות ממדרגת חמורים למדרגת אדם, זו עבודה גדולה. היו צריכים להכין את עצמם מ"ט יום, עלייה אחר עלייה, להגיע בקדושה ובטהרה למעמד הגדול. לקבל עול תורה. וזכו להכין את עצמם עד שהגיעו למדרגות עצומות של נעשה ונשמע, קבלת עול שלימה, וקרבה לעבודת ה'.

רבא יושב ועוסק בתורה ושותת דם והצדוקי לא מבין איך מקבלים תורה בצורה כזאת בלי לבחון אם שייך לעמוד בזה, רבא עונה לו בשמחה 'תומת ישרים תנחם' אכן סגינן בשלימותא, הישרים, האבות הורישו לנו את התמימות והישרות הזאת שאפשר לעבוד ולקיים את התורה, ואותה ישרות נותנת שבודאי הקב"ה לא יתן לנו דבר שאי אפשר לעמוד בו. וממילא יש לנו בודאי דרך לעבוד ולהכנס תחת העול של הקב"ה עם כל מה שנכלל בתורה. התפקיד של כלל ישראל בכל הימים האלו שקדמו לקבלת התורה היה לבנות כלי קיבול.

וכלל ישראל באמת הגיעו בזה לדרגות גדולות מאד עד שיכלו להכריז ולומר 'נעשה ונשמע', וכבר כתב האור החיים שזה היה נס נפלא, שאף אחד לא התייעץ עם חבירו איך להתייחס להצעה הזו של נתינת התורה, בשונה מישמעאל ועשיו שדנו והתייעצו איך להתייחס לאותה הצעה, אבל ישראל בלי שנועצו אחד בשני כולם אמרו פה אחד נעשה ונשמע. זה דבר פלאי. אבל יש ללמוד

מזה על העבודה הגדולה שעשו, שכולם כאחד פתחו וענו נעשה ונשמע, קבלת עול תורה בשלימות.

ואחר שישראל השלימו מצידם את העבודה בקדושה ובטהרה, הקב"ה מצדו נותן את התורה במתנה ונותן בעין יפה נותן השפעה גדולה של תורה. ובזה תלוי הכל כמש"כ בספר דרך ה' שהתורה היא למעלה למעלה מכל השגה שלנו ואין לנו שום אפשרות להשיג בה, וכל מה שמוטל עלינו להכין כלי קיבול. יש כלי קיבול גדול ויש כלי קיבול קטן, ובזה הכל תלוי. וכפי הכלי-קיבול כך הקב"ה נותן.

הקב"ה נותן לנו את הדבר היקר ביותר כמש"כ בחז"ל שהקב"ה אומר על התורה, לפרוש ממנה איני יכול, עשו לי קיתון אחד שאדור ביניכם, בכל לימוד של אדם מישראל הקב"ה נמצא אתו. שכינה כנגדו.

הכלי יקר שואל למה לא מוזכר בתורה בפרשה של שבועות שהוא יום מתן תורתנו. ומסביר שאי אפשר לצמצם מתן תורה ליום מוגבל, כי הקב"ה מצדו משפיע תורה בלי גבול בכל יום בלי הפסק כמו שאנחנו אומרים 'נותן התורה' בלשון הווה, בכל יום ויום הוא ממשיך ונותן. וכמו שכתוב באבות שכל מי שעוסק בתורה שכינה כנגדו. אם אדם זוכה ללמוד כראוי וכמבואר בגמ' הטעם שבע"ק לא יכול לעסוק בתורה, כי התורה ניתנה באימה ביראה במורא ברתת וזיע ואצל בע"ק חסר באימה ויראה. וכן כתוב בחז"ל שהיו הדברים שמחים כנתינתן מסיני. כשאדם עוסק בתורה כראוי הוא כאילו מקבלה עתה מהר סיני.

אנחנו מברכים שני ברכות בברכת התורה. 'אשר קדשנו במצוותיו וצונו לעסוק בדברי תורה והערב נא...' ואח"כ ברכת 'נותן התורה'. הברכה הראשונה היא על העבודה מאתנו לזכות לתורה, להכין עצמינו כראוי ומבקשים והערב נא. והברכה השניה היא על החלק שמצד הנותן, אשר בחר בנו וכו' נותן התורה. וכך אנחנו צריכים להכין את עצמינו בכל שנה לקבל עול תורה. וכידוע מהירושלמי שלא נאמר חטאת בקרבנות עצרת, כי אמר הקב"ה ע"י שאתם מקבלים עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם. ובאמת ראוי להתבונן איך כלל ישראל הצליחו להכין את עצמם בכאלו מדרגות נעלות לקראת מתן תורה

מנהג ישראל להיות ערים בליל שבועות ולעסוק בתורה, והרי היום של שבועות במעלה יותר גדולה והיה ראוי ללמוד בעיקר ביום. הלילה איברי לשינתא. אלא הטעם (כמבואר בחז"ל) שעם כל ההכנה הנפלאה שעשו, היה איזה פגם קטן לכלל ישראל בשלימות הקבלת עול שלא

התעוררו מעצמם, ולתקן דבר זה ולהוסיף בקבלת עול צריך דווקא את הזמן החשוב לאדם לעצמו, לצורך מנוחה, ולהקדיש אותו להקב"ה ולעמול בתורה ובזה מתקנים את אותו פגם בקבלת עול.

היה חסיד אחד שהיה הרבה אצל החזו"א, והיה אומר לו וורטים מהרב'ה שלו. יום אחד אמר לו החזו"א, היום אני יאמר לך דבר מהרב'ה שלך, כתוב בפסוק וירא מנוחה כי טוב.. ויט שכמו לסבול. ולכא' תמוה אם מנוחה זה טוב למה ויט שכמו לסבול. אלא הביאור הוא שמנוחה זה הדבר שאדם הכי חשוק לאדם, האדם שואף תמיד להגיע לאיזה מנוחה. זה ביאור הפסוק וירא מנוחה כי טוב, משראה שהמנוחה זהו הדבר הטוב ביותר, ויט שכמו לסבול. הוא קיבל על עצמו לתת את הדבר המשובח הזה להקב"ה, לעבודת ה'.

יש כל מיני אנשים שלא זכו להיות שומרי תורה ומצוות ופועלים כדי להמעיט ח"ו לימוד תורה בעולם. בשבועות יש ריבוי תורה גדול בעולם, בתי כנסיות ובתי מדרשות מלאים, יהי רצון שההשפעה הזאת של תורה שיש ביום הזה תעזור גם לאותם אנשים שרחוקים מתורה ובאים להחליש כח התורה, שיושפעו מזה ולא יתמעט ח"ו לימוד התורה בבתי המדרשות. וכמובן גם בשמים רואים את עמל התורה הגדול שביום הזה ועושה רושם גדול. שנזכה לעמול בתורה ולהגיע להשגות גדולות.

הגר"א כותב שאין לנו מושג איך היה נראה אדם פשוט בזמן בית המקדש, בכל הדברים הרוחניים המדרגות ירדו פלאים וכמובן בהשגה בתורה, שמה שנשאר לנו הוא כמעט כאפס לעומת מה שבאמת יש בתורה כפי שהיתה בזמן ביהמ"ק. וכמו שנאמר בפסוק מלכה ושירה בגוים 'אין תורה' חסר לנו את עיקר התורה. יהי רצון שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך.